

компромисен борец за свободна и независима Македония“; „Фанатичен привърженик на идеята за обединена и независима Македония“; „Фанатичен привърженик на македонската кауза“; „Сериозен поддръжник на македонската кауза“; „Беше упорит поддръжник на македонската кауза“; „Македонец-фанатик, стигащ до болезненост“; „Поддръжник на македонската кауза“; „Много сериозен поддръжник на македонската кауза“ и др.

Редуването на определенията „умерени“, „фанатични“ и т. н. „поддръжници на македонската кауза“ е най-произволно и се отнася за изявили се като българи още навремето ятаци и четници. Авторът изпада дори в смешната ситуация да произвежда във „фанатични македонци“ стари членове на ВМРО (Ив. Михайлов), някои от които и войводи! Изявилите се по време на следствието като „македонци“ за Монеv не са нито „фанатични“, нито „умерени“ привърженици на македонската кауза.

Доколко и войводата Герасим Тодоров е бил „фанатичен“ привърженик на „македонската кауза“, за каквото се опитва да го изкара в писанието си Монеv, подсказват показанията на друг, макар и за кратко четник – журналиста Михаил Атанасов Думбалаков, известен още от времето на войната борец за автономна и независима Македония. По това време е на 66 години, но още не се е отказал да реализира своята мечта. Роден е в село Сухо, Солунско, и собственооръчно винаги и сега в показанията се сочи като българин, източноправославен. И никога не е мислел за Македония без българи, за независима Македония на някакви си „македонци“. Затова не е случаен и фактът, че говорейки за първата си среща с войводата в София, го характеризира като *„един селянин в полугражданско облекло, който свещеникът ми представи като отличен българин с името Герасим“*.

Такава според представените тук документални източници е само част от истината за характера на въоръжената съп-